

ובתורה גופא – מתבטא הדבר בלימוד פנימיות התורה, תורת החסידות, שבלימודה מודגש בגלוי "נותן התורה", כמדובר כמ"פ.

וזהו חידושה של ישיבת תומכי תמימים – שבה לומדים תורת הנגלה ביחד עם תורת החסידות, "תורה אחת", ובהקדמת עבודת התפלה, ועייז פועלים שגם לימוד הנגלה יהי חדור בהכרת "נותן התורה", כלומר, לא רק כאשר לומד אודות "האמנת אלקות", אלא גם כאשר לומד נגלה דתורה מרגיש הוא את "נותן התורה".

וכפי שתבע כ"ק מו"ח אדמו"ר מתלמידי הישיבה, ומתלמידי הישיבות בכלל – שלימוד התורה יהי חדור ביראת שמים כו', וכידוע הפתגם שלו שצריכים ללמוד ולדעת מה שהתורה רוצה, וח"ו לנסות להכניס ("אריינשפארן") שכלו ורצונו בתורה. ולכן, דרושה הקדמת יראת שמים – "ברכו בתורה תחלה" – עיי לימוד החסידות ועבודת התפלה, ואז יכול להיות לימוד התורה כדבעי.

לב. ובהמשך להאמור לעיל – מכיון שישנם כאלו שנוסעים לארצנו הקדושה לאחר השבת, והיו שם בימי הפורים,

יקחו משקה מהתועדות זו – בשבת מברכים וער"ח אדר, שבו נמשכת ברכה והמשכה על כל עניני חודש אדר, כולל ובמיוחד ימי הפורים – עבור ישיבת תומכי תמימים בארצנו הקדושה על כל סניפי, ולחלק זאת בהתועדויות שיערכו בכל מקום ומקום (בכל סניף), ומה טוב – גם בנוגע לשאר הישיבות.

ויה"ר שעיי לימוד פנימיות התורה עתה – נזכה בקרוב ממש ללימוד תורתו של משיח מפיו של משיח, שזהו"ע ד"ישקני מנשיקות פיהו", כפרש"י דקאי על "סוד טעמי ומסתר צפונותי", בגאולה האמיתית והשלימה עיי משיח צדקנו, בקרוב ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוק משקה להרב ליב שי קפלן כדי לערוך התועדויות בישיבות תו"ת.

כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן ניגון "הקפות" לאביו ר' לוי"צ ז"ל].

* * *

לג. הביאור בפרש"י.

במתן תורה ישנם בי ענינים כלליים: (א) נתינת (ולמוד) התורה, שהקב"ה לימד תורה לישראל, כמ"ש "וידבר אלקים את כל הדברים האלה גו"י" – עשרת הדברות. ולאח"ז – כל התורה כולה, כולל (כמובן) "ואלה המשפטים גו"י", "מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני". (ב) עליית בניי והתקשרותם עם הקב"ה, שנפעלה עיי הכריתת ברית בין הקב"ה ובניי. וענין זה מתבטא (בעיקר) בעבודתם של בניי להקב"ה, שגם זה מהענינים העיקריים דמ"ת, כמ"ש "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה".

ולכן, בדברים שציוה הקב"ה למשה רבינו לומר לבניי קודם מ"ת [ואלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל, "לא פחות ולא יותר" (יתרו יט, ו ובפרש"י)] – הודגש (לא רק הענין דלימוד התורה כו', אלא) גם "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", דקאי על כללות התקשרותם של בניי עם הקב"ה [ובפרט שתיבת "כהנים" פירושה (גם) "משרתים", שזהו כללות הענין ד"תעבדון את האלקים"] – ענין הבי שבמ"ת.

בלתי מוגה

ולאחרי הסיפור די"אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל" – באים בפרטיות ב' ענינים אלו: בתחילה – עשרת הדברות (החל מהענינים שבאו בתור הקדמה לעשה"ד – מצות פרישה והגבלה כו'), ולאח"ז – "ואל משה אמר עלה אל ה' גוי", שבה מדובר אודות ענין ה' דמ"ת – עלייתם של בניי להתקשר עם הקב"ה ע"י ענין הכריתת ברית.

לד. וחנה, האמור לעיל מבאר רק מדוע לא נכתבה פרשה זו במקומה לפני עשה"ד (כדי להדגיש שזהו ענין בפ"ע כו'), אבל עדיין אינו מובן מדוע נכתבה כאן (בס"פ משפטים) דוקא?

והביאור בזה – ע"פ דברי רש"י לעיל:

בתחלת פרשתנו מפרש רש"י: "ולמה נסמכה פרשת דינין לפרשת מזבח, לומר לך שתשים סנהדרין אל המקדש (המזבח)", שמזה מבין הבן חמש למקרא שכאשר פרשה מסויימת כתובה שלא במקומה (כבנדו"ד – שפרשת דינין מפסיקה בין ב' הענינים דמ"ת), בהכרח שיה"י לה קשר ושייכות לפרשה שאלי נסמכה (כבנדו"ד – "לומר לך שתשים סנהדרין אצל המקדש").

ועד"ז מובן בנוגע לפרשת "ואל משה אמר עלה אל ה' גוי" – שנכתבה כאן מפני הקשר שלה לפרשה שלאחרי:

בפרשה זו ("ואל משה אמר עלה") מדובר אודות הקשר שבין בניי להקב"ה – ע"י הכריתת ברית. וענין זה קשור עם הפרשיות שלאח"ז – תרומה תצוה, ויקהל פקודי – שבהם מדובר בארוכה ובפרטיות אודות מעשה המשכן, מכיון שההמשך ותכלית השלימות דהקשר בין הקב"ה ובניי נפעל ע"י עשיית המשכן – "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

וזהו מה שפרשה זו נכתבה כאן דוקא – מפני הקשר והשייכות לפרשה שלאחרי, ע"ד ובדוגמת סמיכת פרשת דינין לפרשת מזבח שלפני.

לה. ע"פ האמור לעיל יובנו כמה דיוקים בדברי רש"י:

א) רש"י מעתיק מהפסוק את התיבות "ואל משה אמר עלה" (וכן בפירושו: "בדי בסיון נאמרה לו עלה"). ולכאורה אינו מובן: לשם מה מעתיק רש"י תיבת "עלה" – בפירושו מתייחס רש"י לזמן שבו נאמרה פרשה זו, וא"כ, מספיק להעתיק את התיבות "ואל משה אמר"?

והביאור בזה – ע"פ האמור לעיל:

מכיון שתוכן פרשה זו הוא – כריתת ברית בין הקב"ה לבניי, שע"י נתעלו בניי לתכלית השלימות (להיות קשורים ומאוחדים עם הקב"ה), לכן, מעתיק רש"י תיבת "עלה", להדגיש שזהו תוכן הפרשה כולה – עלייתם של משה רבינו וכלל ישראל ע"י התקשרותם והתאחדותם עם הקב"ה.

ב) רש"י מדייק בלשונו וכותב: "פרשה זו נאמרה קודם עשרת הדברות", ואינו כותב "קודם מתן תורה" (כפי שכותב בפסוקים שלאח"ז: "מבראשית ועד מתן תורה"), כי – תוכן פרשה זו הוא חלק מ"מתן תורה" (כפי שנת"ל שזהו ענין ה' דמ"ת), ולכן אי אפשר לומר שפרשה זו נאמרה קודם מתן תורה, אלא "קודם עשרת הדברות" (חלק ה' דמ"ת).

בלתי מוגה

ועד"ז ישנם דיוקים נוספים המתבארים ע"פ האמור לעיל.

לו. בהמשך להמדובר לעיל אודות הענין דמ"ת – הרי כאן המקום לעורר ולהזכיר אודות הענין דהפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה, בהתאם למשנ"ת כמ"פ שבמ"ת הי' גילוי אלקות אצל כל בניי, כמבואר במדרז"ל שכאשר הי' הענין ד"וירד הוי' על הר סיני" ראו כל בניי את המרכבה העליונה כו' (אפילו אלו שהשתמשו בזה – אח"כ – באופן בלתי רצוי), שזהו כללות הענין דגילוי פנימיות התורה. ואדרבה: לכל לראש הי' הגילוי ד"וירד הוי' על הר סיני" (פנימיות התורה), ורק אח"כ שמעו בניי את "עשרת הדברות" כפשוטן (נגלה דתורה).

וענין זה קשור עם העובדה שבמוצאי שבת זו מתחילה שנה חדשה בנוגע ללימוד ספר התניא על גלי הרדיו – שבפעולה זו בא לידי ביטוי המושג ד"פוצו מעינותיך חוצה" באופן נעלה ביותר, מכיון שברגע כמימרא מתפשט ונשמע לימוד התניא בכל קצוי תבל, עד ל"חוצה" שאין חוץ הימנו.

וכמדובר כמ"פ שישנם אמנם ענינים שבהם צריכים לשמוע קול אדם דוקא, כגון: מקרא מגילה, ועד"ז בנוגע לתקיעת שופר, שצריכים לשמוע את קול השופר דוקא – שאז אין יוצאים י"ח כאשר שומעים זאת מעל גלי הרדיו וכיו"ב, מכיון שאין זה קול אדם או קול שופר כלל, כי אם קול של מתכת המתנענע ע"י קולו של האדם כו', אבל לאידך – כאשר מדובר אודות ענינים שבהם לא נוגע שמיעת קול אדם דוקא, כי אם שמיעת תוכן הדברים וכי' (התעוררות בעניני תורה ויר"ש, לימוד התורה וכי') – מובן, שפעולה זו נעשית (בשלימותה) גם ע"י שמיעת הדברים על גלי הרדיו.

ועד כדי כך – שמצינו בנוגע לעניית "אמן" שגם כאשר לא שומעים כלל את סיום הברכה מפי החזן, אלא יודעים שברגע זה סיים החזן את הברכה – יכולים לענות אמן, כמסופר בגמרא (סוכה נא, ב) אודות בית הכנסת הגדול שהי' באלכסנדריי של מצרים, ששם הי' נהוג ש"חזן הכנסת" עמד על "בימה של עץ", ו"כיון שהגיע לענות אמן, הלה מניף בסודר וכל העם עונין אמן", כלומר, שכל הקהל לא היו יכולים לשמוע את קולו של החזן (מפני גדלו המופלג של בית הכנסת), ולכן היו עונין אמן ע"פ הסימן דהנפת הסודר, שע"ז ידעו שברגע זה סיים החזן את הברכה. וטעם הדבר – מכיון שכאן לא נוגע שמיעת קולו של החזן, כי אם לכיון את השעה שבו מסיים את הברכה, וכאשר מכוונים את השעה – יכולים לענות אמן, ולהמשיך את כל ההמשכות הקשורות עם עניית אמן (כמבואר בשל"ה גודל הענין דעניית אמן למעלה מעלה כו').

ועד"ז מובן בנוגע לענינו – לימוד התניא על גלי הרדיו – דמכיון שאין זה ענין הדורש שמיעת קולו של אדם דוקא, מובן, שענין זה נעשה בשלימותו גם ע"י גלי הרדיו.

ואדרבה: כאשר מנצלים את גלי הרדיו ללימוד התניא – הרי ברגע כמימרא נפעל הענין דלימוד התורה אצל כל אלו שמאזינים ללימוד זה, כלומר, שבאמצעות גלי הרדיו ישנה אפשרות לפעול את הענין דלימוד התורה אצל רבים מישראל בבת אחת, כולל אלו שנמצאים בקצוי תבל, שלא היתה אפשרות להגיע אליהם ולפעול עליהם ללימוד תורה לולי ניצול מכשירים אלו.

ואין צורך להאריך בהפלאת גודל העילוי שבדבר – שכאשר פועלים על יהודי לעסוק, בתורה, אזי נפעל הענין ד"יכל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו", בדוגמת הענין דמ"ת (ראה תו"א יתרו סז, ב), וע"י לימוד התורה נעשה "יחוד נפלא"

בלתי מוגה

בין השכל המשכיל והמושכל (תניא פ"ח), ובנוגע ללימוד ספר התניא – התקשרותו והתאחדותו של יהודי עם אדמו"ר הזקן, שהכניס את מהותו בתורתו – ספר התניא ("אנא נפשי כתבית יהבית"), עד להתקשרות והתאחדות עם עצמות ומהות, שהרי הקב"ה הכניס את עצמותו ומהותו בתורה – "אנא נפשי כתבית יהבית".

ולאידך – כמה שמאריכים בהפלות הענין, אין זה ממצה כלל ועיקר את גודל העילוי וההפלאה שבדבר!

[ולאלו ששואלים: מדוע אינם מרגישים זאת כזו? – ידוע המענה המפורסם בזה אודות המשל מחכמים הנוסעים בעגלה הרתומה לסוסים, שמחשבתו של הסוס אינה משנה מאומה בעניני השכל שבחם עוסקים החכמים היושבים בעגלה!].

ומזה מובן גודל זכותם של כל המתעסקים בזה, וכן אלו שמסייעים בזה – הן בגופם ונשמתם והן בממונם.

ויה"ר שכל הפעולות הקשורות בזה יהיו מתוך הצלחה רבה ומרובה, ומהם יראו וכן יעשו – להוסיף בכל עניני הפצת היחודות והמעיינות חוצה.

ועיי כל הענינים האמורים יפעלו אצל כל בני"א את הענין ד"קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו" – שעל זה מיוסד ספר התניא, כמ"ש ב"דף השער": "לבאר היטב איך הוא קרוב מאד בדרך ארוכה וקצרה", וכל זה – "בעזה"י"י (כפי שמסיים שם).

ובקרוב ממש נזכה לביאת משיח צדקנו – קא אתי מר דא מלכא משיחא, שבואו תלוי בהפצת המעיינות חוצה – בגאולה האמיתית והשלימה, באופן ד"שלימות העם", "שלימות התורה", ו"שלימות הארץ" – במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוק משקה להרב יוסף שי הלוי וויינברג, וכן נתן משקה להרב משה פינחס שי הכהן כ"ץ.

כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן "צמאה לך נפשי"].

* * *

לו. מכיון שנמצאים אנו בשבת מברכים וער"ח אדר, הרי כאן המקום והזמן לעורר אודות הענין שהזמן גרמא – ההכנות המתאימות לקראת "מבצע פורים".

דהנה, כל עניני הפורים התחלתם בר"ח אדר, ועד שאפילו בנוגע לקריאת המגילה מצינו בירושלמי (ריש מגילה) ש"כל החודש כשר לקריאת המגילה" (כאשר אין אפשרות לקרוא את המגילה בזמנה), לפי שנאמר "והחודש אשר נחפך גוי", ועאכו"כ כאשר מדובר אודות ההכנות לקראת עניני הפורים, שהתחלתם היתה צריכה להיות שלושים יום לפני הפורים – מחמשה עשר בשבט, ועכ"פ – שבועיים לפני הפורים (כדעת רשב"ג).

וכדי לקשר זאת עם דבר גשמי – יקחו בקבוק משקה מהתועודות זו, בקשר לאסיפה שתערך (בודאי) כדי לתאם את כל ההכנות לקראת "מבצע פורים".

[בקבוק המשקה שניתן לפני כן עבור ארץ הקודש – הוא בקשר לימי הפורים עצמם, ואילו בקבוק המשקה שניתן עתה – הוא בקשר להכנות שיערכו כאן לקראת ימי הפורים].

בלתי מוגה